

Emil og de tre aber

© 2004 by Flemming Andersen og

CDR-Forlag

Omslag: Ulla Rose Andersen

Tryk: Narayana Press

ISBN 87-7841-356-7

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte fra CDR-Forlag

Montanagade 29 E

8000 Århus C

cdr@cdr-forlag.dk

www.cdr-forlag.dk

Emil og de tre aber er den første af en serie selvstændige krimier om Emil og Naja.

Hold selv øje med nye bøger på Emils hjemmeside:

www.cdr-forlag.dk/krimi

1

Jeg var totalt flad, da jeg endelig nåede hjem den dag. Det var søndag, og det regnede. Jeg var bange og lige fyldt trettent et halvt. Den samme søndag. En slags søndagsbarn, sagde min far.

Også her til morgen med flag på bordet. På halv stang. Ikke fordi, der var nogen, der var død. Men det var jo kun en halv fødselsdag. Og min mor kunne ikke komme. Hun er næsten altid i København. Hun er tv-producer ligesom min far, men vi bor alle tre her i Århus, selvom mor også har et værelse i min mosters lejlighed i København. Det er på Peblinge Dosseringen, ja, sådan hedder gaden altså, men det lyder lidt fjollet her i Århus. Lejligheden ligger ved Peblinge-søen. Det er på anden sal og næsten på Nørrebro. Men kun næsten, synes jeg. Døren ind til

opgangen ligger i en lille have, der vender ud mod søen og har sådan set ikke noget med Nørrebro at gøre, mens bagtrappen fører direkte ud til Nørrebro.

Vi bor på Kystvejen. Det hedder gaden, der ligger langs havnen her i Århus. På fjerde sal, så mor har udsigt til vandet begge steder.

Det har vi også fra vores sommerhus, når vi ellers har tid til at være der. Det ligger på Sjællands Odde, ikke ret langt fra færgen. Sådan lige midt mellem Århus og København, altså i tid. En god times vej fra begge byer, som min far plejer at sige.

Og så hedder jeg for resten Emil. Ligesom ham fra *Emil og detektiverne*. Det er ikke sikkert, at du kender ham, men nu har jeg jo kendt ham længe, fordi han hedder det samme som mig. Ja, kendt og kendt. Hvis du ikke kender ham, så ved du heller ikke, at han er en romanhelt, hvis man kan kalde ham sådan, altså en person i en børnebog, som min farmor læste højt for min far, som læste den højt for mig. Det var før, jeg selv læste bøger, men det gør jeg nu. Og aviser. Jeg er også en slags detektiv ligesom min navnebror, Emil, eller på vej til at blive det. I hvert fald.

Det hele startede, da min far fortalte, at han skulle lave et indslag til lokal-tv ude fra torvepladsen på Ingerslevs Boulevard. Det torv kender jeg ret godt. Der kommer vi tit, især om lørdagen, men min far skulle derud den dag, altså om søndagen, fordi der var en helt anden slags torv. Ikke blomster og kartofler og fisk og ost og honning, nej, der var loppetorv.

Det er der en gang imellem, og det kan godt være spændende. Lidt for spændende synes jeg nok, at det blev i løbet af dagen.

Jeg kørte derud sammen med min far og fulgtes med ham og tv-fotografen, mens de filmede.

Så tog de af sted, mens jeg blev og snakkede lidt med Rikard, for ham kender vi nemlig. Han er godt nok flink og snart 65 år, så han ved ret meget om alt muligt. Og så kan han også en hel masse. Lægge nyt gulv på. Lappe cykler og skifte pakninger i vandhaner og alle den slags praktiske ting. Og han sælger lopper. Sådan kalder man de ting og sager, der kan købes. Altså lysestager og skindjakker og små, malede vaser og fine, gamle bøger og alt muligt – som for eksempel den bronze-figur af de tre aber, som Rikard netop rakte ud efter, for at jeg skulle se den.

Nu bagefter kan jeg godt huske, at jeg et kort øjeblik *registrerede tilstedeværelsen* af en suspekt person – en rocker, der stirrede på mig og Rikard – eller var det på de tre aber? Men det var først senere, at jeg hentede oplevelsen frem fra min indre harddisk. Og det førte igen med sig, at jeg hentede endnu en oplevelse frem. Denne gang var det vist fra back-up'en.

Når jeg bruger udtryk som *registrerede tilstedeværelsen* og *suspekt person*, så er det for at vænne mig til det helt specielle sprog, som politiet bruger i tv, når de bliver spurgt om et eller andet om en økse-morder eller en gemen tyveknægt. I stedet for at sige, at de forsøger at fange en biltyv, så siger de altid, at de *eftersætter den mistænkte*.

Men tilbage til aberne.

Den ene abe holder sig for øjnene, den anden for ørerne og den tredje for munden.

»Det er noget med, at det ikke er alt, man skal se,« sagde Rikard og blinkede til mig. »Og så kan du vel selv regne ud, hvad de andre aber vil fortælle dig, ikke?«

Jeg tænkte mig lidt om, så gik det op for mig, og jeg smilte lige ind i Rikards rødmosede, venlige læderansigt og holdt mig for munden.

Men jeg var kommet i tanke om noget, der havde med aberne at gøre. Noget, jeg ikke lige kunne komme på, hvad var, og det varede mindst et kvarter, inden det hele stod lysende klart for mig.

I mellemtiden snakkede jeg videre med Rikard.

»Ja, du er god nok, Emil,« grinte han og tog imod abe-tingen og stillede den på plads på den forreste hylde i hans antik-bod. »Nu må vi så bare håbe, der er nogen, der har råd til at købe den, så jeg kan betale huslejen ... Du har måske selv lyst til at slippe en hund? Ja, det er halv pris, fordi det er dig, min ven!«

Jeg rystede på hovedet og grinte. »Jeg må videre. Ved du, om der er der et godt tilbud på pilke?«

»Prøv ham helt oppe i den anden ende,« sagde Rikard. »Altså på samme side som kirken. Somme tider har han et eller andet lystfiskerhalløj eller noget til camping og den slags. Ellers kan du jo spørge, om han kan skaffe noget til næste søndag.«

Jeg masede mig gennem mylderet af folk, der flyttede sig utroligt langsomt, forbi alle de mange boder med tegneserier fra forrige århundrede og brune kopper og skåle og

foto-apparater og kaffekander og bøjler. Ja, næsten alt.

Jeg var på jagt efter pilke, fordi jeg er vild med tre ting: fiske, spille på bas-guitar og så fodbold uden regler, sådan som vi spiller det næsten hver dag ovre ved kirken, altså ikke kirken her ved torvet, men kirken oppe ved siden af min skole. Og så er jeg selvfølgelig også små-vild med bøger.

Jeg kom til at tænke på Rikard og kunne ikke lade være med at grine. Hvis man ikke lige kendte ham, så kunne man godt tro, at det var sandt, det han sagde med, at han ikke havde penge til huslejen. Men det passer ikke. Hans store mål lige nu er at tjene lidt ekstra, så han kan tage Naja og Mia med til Istanbul og se Den blå Moske. Den har han altid gerne villet se.

Rikard bor uden for byen på et dejligt, lille husmandssted sammen med sine to heste og en hund og en kat. Hestene er sådan set Najas og Mias. Naja og mig går i 6.b. Vi har det bare fint sammen. Det har vi altid haft, lige siden børnehaveklassen, da vi var kærestere. Mia er også helt fin, men hun går i niende klasse og ligner en voksen. Sådan med frisure og smart tøj og sminke.

I dag har Rikard vist mig en lille, fin

lædertaske, som er til Naja. Den er til at spænde på hesten, når hun rider. Så hun kan have sine ting med sig.

Til daglig er Rikard pedel oppe på min skole. Det er ham, der bestemmer på skolen. Sådan da. Det er i hvert fald godt først at spørge ham, hvis man får en god idé om at lave cirkus eller fyrværkeri eller en ny skater-bane på skolen. For så ved man på forhånd, om han har en eller anden indvending, der gør det hele umuligt – også selvom man skulle få både et par lærere og skolelederen med på ideen.

Rikard sagde engang, at han vidste, at det og det ville brandvæsnet aldrig gå med til – og så ville han heller ikke. Jeg har ham nu mistænkt for selv at afgøre, hvad han spørger brandvæsnet om. Det er på den måde, han kan bestemme ret meget.

Indtil Rikard flyttede ud på landet, havde ham og konen boet i samme opgang som mig og min far og somme tider min mor. Det er derfra, vi kender hinanden, og det er derfor, jeg går i skole oppe hos Rikard, som min far og mor altid siger. Det er fordi, de var gode venner med Rikard og hans kone. Hun døde sidste forår, og så var det, at Rikard solgte sin store lejlighed og flyttede uden for byen.

Det er nok fordi, vi har kendt hinanden

ret længe, at Rikard og mig snakker så godt sammen og er gode venner.

Jeg kender også Naja og Mia og deres far og mor fra dengang, Rikard boede her i opgangen. Naja og Mia besøgte tit deres bedste-forældre og sov der også mange gange.

Rikard har altid sagt, at jeg skulle gå i *hans* skole, når jeg blev stor nok. Og nu går jeg så i 6. klasse på Rikards skole, som godt nok ikke hedder Rikards skole, hvis det skal være rigtigt, men Kochs Skole.

Da jeg endelig nåede op til ham med pilkene, kunne jeg hverken se ham eller hans pilke, eller også var han der slet ikke.

Jeg så mig omkring og fik øje på den store, grå kirke, med det firkantede tårn, der er gennemskåret af nogle meget høje porte, én på hver side.

Jeg overvejede at gå over forbi kirken og videre hen til Frederiks Allé og så til højre, over broen og alle togsporene og forbi rådhuset og ned gennem Frederiksgade til åen og så den vej hjem.

Men nej, jeg vidste, at der ville ske noget ledt den dag. Jeg ved ikke hvorfor, men somme tider kan jeg mærke, når der er ved at ske noget uhyggeligt. Ligesom der er nogen, der

på forhånd kan sige, at et tordenvejr nærmer sig. De kan mærke det på gigten eller på en trykken i hovedet eller sådan noget.

På samme måde kan jeg mærke en forbrydelse. Ikke på gigten, ikke på en trykken i hovedet, nej, jeg får ligesom en sær fornemmelse i kroppen. En slags følelse af, at jeg ligesom bliver spærret inde. At der er noget, jeg ikke kan undslippe, ikke kæmpe mig fri af. En forbrydelse, der truer, eller en forbryder, der krydser min vej. Sådan er det bare.

Det var derfor, jeg vendte om og masede mig tilbage gennem mylderet af loppe- og antik-kunder og ned til Rikards ende af torvepladsen.

Og ganske rigtigt. Der foregik noget lusk henne hos Rikard. En fuldblods rocker med lædervest og sorte tatoveringer stod med de tre aber i hånden og grinte. Men der var noget underligt over fyren. For det var ikke aberne, han grinte af. Han så ikke engang på dem, men stod bare med det fjogede rocker-grin og gloede snart i den ene, snart i den anden retning. Så sænkede han blikket mod aberne og spurgte Rikard om noget. Sikkert om prisen. Nu forsvandt grinet fra hans fjæs. Man kunne godt tro, det var prisen på aberne, der

havde gjort ham alvorlig. Men det var det ikke. Han havde åbenbart fået øje på det, han havde stået og gloet efter, for i løbet af no time forsvandt han ind i mylderet på torvet.

»Stop tyven!« kunne jeg høre Rikard råbe.
»Stop tyven!«

Og så var det endelig, at jeg fik åbnet den back-up og fandt ud af, hvor jeg havde set både ham og aberne før.

De nærmeste vendte sig og stirrede først på Rikard, kiggede lidt forvirrede på hinanden, hvorefter de trak på skuldrene og bevægede sig videre gennem trængslen.

Jeg var nu nået hen til Rikard.

»Han stjal sgu aberne!« råbte Rikard så ophidset til mig, at folk igen vendte sig mod ham og så lidt forvirrede ud.

»Hold kæft, hvor ledt,« sagde jeg. »Jeg så ham godt, ham den klamme rocker. Skal jeg eftersætte ham, altså fange ham til dig?«

Rikard stirrede kort på mig. Så rystede han på hovedet. »Næ, der er ingen grund til at lægge sig ud med de rockere for nogle stakkels bronze-abers skyld,« sagde han og smilte. »Vi ser ham af og til her på torvet, men der er ingen, der rigtigt ved, hvad han hedder, så vi kalder ham for Rockeren. Men tak for tilbudet.«

»Men jeg tror, jeg kender ham et eller andet sted fra,« begyndte jeg igen.

Rikard så hurtigt på mig. »Det er vel ikke for noget godt?« smilte han.

»Nej, men det var vist nok ham, jeg stødte på for et stykke tid siden på vej hjem efter forårs-festen oppe på skolen. Du husker nok, at far og mor kørte hjem, og jeg blev lidt længere sammen med dig og Naja?«

Rikard rodede godt rundt i sine tanker, så nikkede han.

»Det var mørkt, da jeg gik hjem. Og da jeg drejede om hjørnet nede ved Østbanen, fik jeg øje på en sær fyr, der befandt sig cirka halvtreds meter foran mig.«

»Hvordan sær?« afbrød Rikard. »Var det nu igen en børnelokker eller én, der havde fået et par øl for meget?«

Rikard grinte og begyndte at stoppe sin pibe. Jeg kunne heller ikke holde et lille smil tilbage, for Rikard hentydede til et par sager, som jeg var gået en del op i, men som ikke holdt, da det kom til stykket. Lidt pinligt, måske.

»Hvordan går det med din tobaks-hoste?« hævnede jeg mig og fortsatte:

»Nej, ham her var detektiv, troede jeg i hvert fald. Eller måske en smart forbryder, for han var i gang med at skygge to unge fyre.«

Rikard rynkede brynene, men sagde ikke noget. Der var en kunde i boden. Hun købte en lille, grøn glasskål for en tyver.

Så fortsatte jeg: »Jeg skyggede altså en, der skyggede to. Hen til den million unge, der altid står i kø uden for det dér diskoteks-skib, der ligger over for vores opgang. Og for at gøre det helt kort, så observerede både jeg og ham, jeg skyggede, at de to snakkede med flere folk i køen. Og vi var alle fire nu så tæt på hinanden, at vi næsten kunne snakke sammen, hvis det ikke var for den larm, der både strømmede ud fra skibet og kom fra millionen på kajen. Men der var ingen af de andre, der lagde mærke til mig, mens jeg selvfølgelig bare kunne gå rundt og lade som om, jeg skulle ind på diskoteket eller måske lede efter Mia...«

Rikard rynkede igen brynene: »Så du da hende?«

Jeg nikkede.

»Men til sagen: Jeg så den ene af de to fyre vise abe-figuren frem til en pige, de havde mødt i køen...«

»Har det noget med Mia at gøre, så skal du sige det nu, Emil!« afbrød Rikard lidt ophidset.

»Nej, nej. Slet ikke,« fortsatte jeg. »Men pi-

gen og den ene af de to fyre gik altså lidt til side og snakkede sammen. Så trak ham fyren sådan en abe-figur frem og gav hende den, så hun kunne se på den... Og så gik jeg hjem.«

»Jamen, hvad så med ham, du skyggede. Hvad fandt du ud af?«

»Ikke noget. Jeg var blevet så optaget af det, der skete med aberne, at jeg slet ikke opdagede, hvor ham Rokeren blev af.«

»Ja, det lyder godt nok mystisk,« sagde Rikard. »Gad vide, om der er nogen sammenhæng?«

Jeg sagde hej til Rikard, der vendte sig om mod sin lille antik-bod og rettede på nogle af sine antikviteter, så folk lettere kunne falde for dem. Så gik jeg. I den retning, Rokeren var forsvundet.

Det kunne vel aldrig skade, hvis jeg løb på ham. Hvis ikke, så ville jeg gå hjem og spille lidt på min bas-guitar. Det gør jeg altid, når jeg får følelsen af, at der sker en forbrydelse, som jeg ikke umiddelbart kan gennemskue.